

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 122.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939686912/facsimile.pdf> (tilgået 28. november 2021)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Slags Misundelse, som han ikke kunde forkiare sig. »Mener du den menneskelige eller den guddommelige Kjærlighed?» spurgte han, idet han fæstede sine Øine med et saa forskende Blik paa hendes Ansigt, at hun følte dens Virkning gennem de nedsænkede Øielaa. »Jeg mener *den* menneskelige Kjærlighed, der *er* guddommelig! den anden kalder jeg slet ikke Kjærlighed!» svarede hun, undselig over den Ubehjælpelighed hvormed hun udtrykte en Tanke, der forekom hende saa soleklar at hun ikke kunde begribe hvorfor Viggo spurgte derom.

»Troer du da at al sand og ædel menneskelig Kjærlighed – at Kjærlighed mellem Mand og Kvinde f. Ex. er af samme Natur som Guds Kjærlighed?» »Ja det forstaar sig – der er kun een Kjærlighed – Lyset kommer fra Himlen. Men hvorfor spørger du derom?» Viggo smilede muntert. »Jeg frygter for at gribe dig i Kjætterie – du hylder jo aabenbart pantheistiske Grundsætninger!» »Pantheistisk – hvad vil det sige?» spurgte hun endnu mere forundret, men smittet af Viggos gode Lune. »Pantheisme er Læren om den menneskelige Almagt og Menneskets Enhed med Gud – hvad siger du til Anklagen?» »Jo! saa er jeg vist Pantheist! – jeg har aldrig tænkt derover!» svarede hun med et henrivende Smil. »Men hvad gjør Pantheismen med det mysterieuse Helvede?» »Kort Proces – det har aldrig været till!» »Saa er jeg Pantheist med Liv og Sjæl – det var morsomt!»

Om Viggo end ved nøiere Eftertanke ikke vilde have fundet sin Søsters Fritænkerie ubetinget »morsomt», var han dog ikke i dette Øieblik stemt til at forarges derover. Ligeoverfor den unge, smukke og elskværdige Pige, der stod ham saa nær, og dog var ham saa ny som den første Kjærlighed er Menneskehjertet, – der paa engang var saa hengiven og saa jomfruelig, saa barnlig – og saa dybsindig, var Tanken om Helvede langt fra hans egen Sjæl, og det undrede ham ikke at det maatte være et Mysterium for hendes. Ingen af dem var tilbøielig til at vende tilbage til den alvorlige Gjenstand, deres Samtale var gaaet ud fra – de Følelser hvormed den var begyndt, trængtes tilbage af det ny, levende Indtryk de gjensidigt gjorde paa hinanden – og ingen af dem mærkede Forandringen! men de var lykkelige ved den.

Viggo blev ved at spørge Minona, ikke for at modsige hende,

men for at høre hende tale; og overrasket over den Betydning han gav hendes Ord, fik hun selv for første Gang en Anelse om den Skat hendes dunkle, men rige og dybe Tankeliv gjemte. Hun saae forundret op til ham, som til en Troldmand der efterhaanden som hun frygtsomt udtrykte sin Følelses Bevidsthed i Ord, forvandlede den til Tanker. »Hvilken Rigdom maa der ikke være i hans egen Sjæl, siden han kan finde saameget i min, som jeg selv ikke drømte om at siel« tænkte hun med Beundring.

Men skjøndt Viggo lod sig henrive af det første uimodstaaelige Indtryk af Minonas Elskværdighed, var han ikke beseiret! den stærkeste Fordom hvormed han nærmede sig dette Sted var kun et Øieblik glemt, men vaagnede saameget heftigere. Da Helene kom ind, forsvandt Smilet paa hans Ansigt – det fortrød ham at han havde befundet sig saa vel i hendes Huus. Hans pludselige Forstemthed frembragte en lignende Stemning hos de Andre; Minona vendte sig fra ham, og begyndte at hviske til Helene med indsmigrende Ømhed. Det ærgrede Viggo, og idet hans Misfornøielse røbede sig i hver Mine nærmede han sig Helene for at afbryde Minonas fortrolige Meddelelse, og begyndte en Conversation med en kold og afmaalt Høflighed der var meget forskjellig fra hans sædvanlige Maade at tale paa, og ingen Gjenklang fandt i Helenes milde og velvillige Svar. Minona var forundret og bedrøvet, men hendes Stolthed, der altid opflammedes naar der blev gjort nogen, hun elskede, Uret, kom hende tilhjælp. Hun bemægtigede sig Conversationen paa Helenes Vegne, og mødte ham nu med samme Kulde – men større Fiinhed, med større Selvbehærskelse – men samme skjulte Bitterhed. Nu forstod Viggo hvilken Aand der havde besjælet hende da hun skrev Brevet! »Vil hun tvinge mig til at antage en fortrolig Tone mod Helene? stiller hun Betingelser? Er det Coquetterie eller Vrede?« tænkte han idet han betragtede hende med et gjenneboerende Blik – hun saae ud af Vinduet og gjorde en ligegyldig Bemærkning om Veiret, men da hun idetsamme fik Øie paa Otto Frank og Virginie, der kom gaaende ad Skovstien, forsvandt hendes Damerøsen ligesaa hurtigt som det var paataget, og hun løb med et Glædesudbrud ud at modtage dem. Havde Minona været coquet, vilde hun fuldendt sin Hævn ved at vedblive i sin Damerolle ligeoverfor Viggo, saalænge Otto Frank var tilstede; det følte han, og